

תת"ע 6767/07/21 - מדינת ישראל נגד עבדאלעדי אל אטרש

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 6767-07-21 מדינת ישראל נ' אל אטרש
תיק חיצוני: 34213201345

בפני	כבוד השופטת אושרת חנה בר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	עבדאלעדי אל אטרש

החלטה

רקע ואישומים :

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בזמן פסילה, עבירה בניגוד לסעיף 67 לפקודת התעבורה וכן בעבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף, עבירה בניגוד לסעיף 10 (א) לפקודת התעבורה.
 2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 19.07.21 שעה 09:45, נהג הנאשם ברכב פרטי בכביש 60 לצפון. הנאשם נהג רכבו כאמור לעיל, על אף שנפסל על ידי בית משפט בתיק 859-12-20. דבר הפסילה הודע לנאשם. עוד באותן נסיבות, נהג הנאשם כשרישיון הנהיגה שלו אינו בתוקף, פקע בתאריך 06.03.2016.
 3. הדיון נקבע לשמיעת ראיות ליום 12.12.21.
 4. בדיון מיום 12.12.21 הוסכם על הצדדים כי מרבית חומר הראיות המצוי בתיק התביעה יוגש בהסכמה ומטעם התביעה יעיד עד תביעה אחד הוא שליח הדואר אשר חתום על אישור המסירה.
- מטעם התביעה העיד שליח הדואר אשר באמצעותו הוגש אישור המסירה על גזר הדין בהעדר בגינו נפסל הנאשם. על פי אישור המסירה - "סרב לקבל - הודבק".
- המאשימה הכריזה "אלו עדיו" והסניגור בתגובה העלה טענה של אין להשיב לאשמה.

5. ב"כ הנאשם טען כי בתי המשפט משיתים עונשים מחמירים לרבות עונשי מאסר כאשר בית משפט מסתמך על אישור מסירה כמו זה שהוגש תיק כזה.

לטענת ב"כ הנאשם, התמונה שהעלתה בחקירתו הראשית והנגדית של העד מעלה קושי רב באשר לזיהוי. לטענת ב"כ הנאשם, מדובר בעד שאינו עובד חברת דואר ישראל והוא לא פקיד מסירה.

כמו כן, מדובר באישור מסירה הנעדר את השעה שהיה העד אצל הנאשם.

לטענת ב"כ הנאשם לא ניתן לדעת לאור עדות העד, אשר העיד כי הוא לא יורד מהרכב ולא ניגש לבית כדי להדביק, גם אם יש סרוב ולפיכך אין אינדיקציה כי הנאשם קיבל את פסק הדין, יודע על פסק הדין ושפסק הדין נמסר לו.

עוד טען ב"כ הנאשם, כי כעולה מחומר הראיות שהוגש בהסכמה וביניהם חקירת הנאשם תחת אזהרה, הנאשם השיב כי לא ידע על הפסילה.

על כן, טען ב"כ הנאשם כי יש לזכות את הנאשם בדין מעבירת הנהיגה בזמן פסילה.

בשולי הדברים יאמר, כי ביחס לעבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, הנאשם הודה בביצועה.

6. מנגד, טען ב"כ המאשימה, כי הביאה ראיות להוכחת אשמת הנאשם וכי נטל השכנוע עובר אל הנאשם. לטענת ב"כ המאשימה, קיימת חזקת מסירה ומדובר במצב משפטי שעל הנאשם להגיב עליו.

תמצית הראיות

7. כאמור לעיל, מרבית ראיות התביעה הוגשו בהסכמה. עניין של ראיות אלה שהוגשו בהסכמה הוא כדלקמן:

כתב אישום מסוג הזמנה לדין - סומן ת/1.

דוח פעולה של השוטרים רס"ר איסקוב סרגיי - סומן ת/2 - אר הבחין בנאשם נוהג ברכב והורה לנאשם לעצור. הנאשם הציג רישיון נהיגה של אדם אחר ולאחר דין ודברים הנאשם זוהה במסוף משטרת ונרשמה לו הזמנה לדין.

גזר הדין בהעדר נשוא הפסילה - תת"ע 859-12-20 - סומן ת/3.

חקירת נאשם תחת אזהרה - סומן ת/4. מהחקירה עולה כי הנאשם מודה שנהג ואולם כי הוא לא ידע על הפסילה.

ביחס לאישור המסירה - הוגש וסומן ת/5. ראיה זו הוגשה במסגרת עדות עד התביעה - מר חיאדרה ג'מיל, אשר הוא חתום על אישור המסירה. מדובר בעובד קבלן עבור רשות הדואר בדואר המרכזי.

העד העיד כי הוא מאתר את האדם לפי תעודת זהות. הוא מקבל שם משפחה, הורים, אחים ואחיות. הם מגיעים למקום, הם שואלים איך להגיע לאותו אדם וכשהם מגיעים אליו, הם מצפצפים מהרכב ומדברים עם האדם. מודיע לו שהוא שליח דואר ויש עבורו דואר, הוא שואל את האדם לשמו ואם הוא משיב שזה הוא, הוא שואל אותו אם הוא רוצה לקבל את

דבר הדואר.

לדבריו, הוא לא מתווכח איתו ולא מבקש ממנו תעודת זהות, שכן אין לו סמכויות של שוטר.

בחקירתו הנגדית השיב העד כי לא זכור לו באיזו שעה מדובר. הוא לא רשם את השעה.

עוד העיד לשאלה אם ישנם אנשים שמשקרים לו ויכול להיות שזה בכלל אדם אחר, שזה נכון.

דין

8. טענת "אין להשיב לאשמה" קבועה בסעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח חדש], תשמ"ב-1982, ונוקטת בזו הלשון:

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בענין; הוראות סעיפים 182 ו-183 יחולו גם על זיכוי לפי סעיף זה."

ע"פ 28/49 זרקא נ' היועמ"ש ואח', פד"י ד, עמ' 304 (להלן: **"הלכת זרקא"**), קבע בית המשפט העליון את ההלכה בסוגיית "אין להשיב לאשמה" ולפיה, טענת "אין להשיב לאשמה" תתקבל על ידי ביהמ"ש, כאשר התביעה כשלה מלהציג ראיה כלשהי המוכיחה יסוד חיוני ומרכזי של האשמה אולם, במקום בו הובאו ראיות בסיסיות להוכחת יסודות העבירה, אפילו אם הן דלות - תידחה הטענה.

די בכך שיהיו ראיות, לכאורה, לגבי היסודות המרכזיים של האישום ולגבי הנתונים העובדתיים העיקריים, אשר שימשו יסוד לאישום ותו לא.

יש בכך כדי להעביר את נטל הראיה מהתביעה להגנה.

וכך נרשם בספרו של השופט בדימוס יעקב קדמי על סדר הדין הפלילי, מהדורת תשס"ג - 2003, חלק שני עמ' 1050-1053:

" הטענה ש"אין להשיב לאשמה" נבחנת בהנחה שהראיות שבאו לחובת הנאשם - ואפילו מדובר אך ב'חלקים' או ב'שברים' של עדות - תזכנה במלוא האמון והמשקל הראייתי

...

משמעות הטענה שאין להשיב לאשמה היא: שהתביעה לא עמדה, בפרשת התביעה, בנטל ההוכחה להביא 'ראיות לכאורה' להוכחת האשמה ועל כן, יש לפטור את הנאשם מלהשיב לאותה אשמה ולזכותו ממנה כבר בשלב זה של הדין.

...

אין בית המשפט שוקל שיקולי מהימנות או משקל, אלא מציג לעצמו את השאלה הבאה: בהנחה שכל החומר שהובא בפניו לחובת הנאשם יזכה במלוא האמון והמשקל - האם יהיה בו

כדי לבסס הרשעה בעבירה המיוחסת לנאשם או בעבירה אחרת באותו עניין.

רק בנסיבות נדירות, כאשר הראיות שבאו לחובת הנאשם, הינן כה בלתי סבירות, ששום בית משפט סביר לא יכול היה לראות בהן בסיס להרשעה - יטה בית המשפט אוזן לטענות בדבר מהימנות הראיות".

בפסק-דין, שניתן מפי השופט שמגר בע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' רפאל כחלון, פ"ד לב(1), 170, מסכם השופט את ההלכה בסוגיה דנן בזו הלשון, בעמ' 179 - 180:
"בית-המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לענין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא כדברי בית-המשפט העליון, ב-ע"פ 28/49 הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם..."

9. על פי העקרונות ההלכתיים המפורטים לעיל, באשר לפרשנות סעיף 158 לחסד"פ, על בית המשפט לבחון האם הוכחה ה"אשמה" ולו לכאורה, בכדי שיחייב את הנאשם להשב לאשמה.

בענייננו התשובה לכך חיובית.

הסתמכותו המרובה של ב"כ הנאשם על עדות עד התביעה עובד עבור רשות הדואר, כי יתכן והאדם שעומו דיבר וביחס אליו ערך את אישור המסירה שהוגש לבית המשפט, הוא לא הנאשם עצמו באופן וודאי, היא מחוסרת כל יסוד, בשלב זה.

זאת ועוד, אף אם הראיות שהביאה המאשימה בפני ביהמ"ש אינן ראיות שמוכחות, כבר בשלב זה, מעבר לכל ספק סביר את אשמתו של הנאשם, עדיין עמדה המאשימה בנטל המוטל עליה ועברה את המכשלה של "אין להשיב לאשמה".

על ב"כ הנאשם היה להתייחס ל"יש" שבראיות התביעה. אין ספק, כי בראיות שהביאה התביעה יש חומר המחייב את הנאשם להשיב לאשמה.

לאור כל האמור אני דוחה את הבקשה.

קבוע דיון ליום 27.12.21 בשעה 10:00 במועד זה תקבע פרשת הגנה.

המזכירות תודיע תוכן החלטתי לצדדים.

הצדדים.